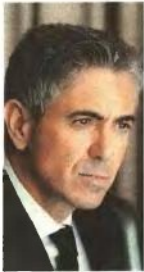

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΦΡΟΥΖΗ

Η νέα **κατάκτηση** του ευρωπαϊκού **κεκτημένου**

Ο κ. Κωνσταντίνος Φρουζής είναι πρόεδρος του Συνδέσμου Φαρμακευτικών Επιχειρήσεων Ελλάδος (ΣΦΕΕ).

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ η ευρωπαϊκή χώρα στην οποία η κατά κεφαλήν δαπάνη για φάρμακα πλησιάζει στο 50% του μέσου όρου των 27 χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

Η χώρα αυτή είναι η Ελλάδα και το αρνητικό αυτό ρεκόρ πρέπει να μας προβληματίσει σοβαρά.

Στην προσπάθειά μας να αντιμετωπίσουμε τη χειρότερη ίσως κρίση χρέους στην ιστορία του ελληνικού κράτους διακινδυνεύουμε πλέον τη Δημόσια Υγεία.

Για πρώτη φορά τις τελευταίες δεκαετίες το σύστημα υγείας και το αγαθό της υγείας που από τη φύση και τη θέση του οφείλει να προσφέρει, βρίσκεται σε ένα τόσο οριακό σημείο.

Ασφαλώς, η αίσθηση καθήκοντος και ο υψηλός επαγγελματισμός της φαρμακοβιομηχανίας και της εφοδιαστικής αλυσίδας των φαρμάκων είναι οι κυριότεροι παράγοντες που εξασφαλίζουν τη συνοχή ως σύμμετρα των παρεχόμενων υπηρεσιών και συγκρατούν την κατάσταση από τη διολίσθηση σε μια περατέρω χειρότερη.

Οι φαρμακευτικές εταιρείες, έχοντας αντιμετωπίσει σειρά από πλήγματα, που ξεκινούν από το «κούρεμα» των κρατικών ομολόγων έως την υπερβολικά οριζόντια συμπίεση των τιμών, κατορθώνουν να επιτελούν την αποστολή τους και να εξασφαλίζουν στους πολίτες άμεση πρόσβαση σε επώνυμα φάρμακα εγγυημένης ποιότητας,

ασφάλειας και θεραπευτικής αποτελεσματικότητας.

Πρέπει ωστόσο να αναγνωρίσει η Πολιτεία ότι η εξαθλίωση του προϋπολογισμού για τη φαρμακευτική περίθαλψη των Ελλήνων οδηγεί σε έναν αδιέξοδο φαύλο κύκλο. Θα πλήξει καιρίαινα την πρωτοβάθμια περίθαλψη και θα καταδικάσει μεγάλο αριθμό ασφαλισμένων σε πρακτική αδυναμία κάλυψης της αναγκασίας περίθαλψής τους, ενώ ταυτόχρονα θα καταστήσει μια σειρά από σημαντικά φάρμακα αδύνατον να διατηρηθούν σε κυκλοφορία στην ελληνική αγορά.

Να καλύψουμε το χαμένο έδαφος. Η

φαρμακευτική δαπάνη, η οποία άγγιζε τα 5,5 δισεκατομμύρια ευρώ το 2009 έχει υπερσυνμειωθεί στα 2,37 δισεκατομμύρια ευρώ το 2013. Φτάσαμε σε ένα όριο πέρα από το οποίο κάθε «μικρή» περικοπή μπορεί να προκαλέσει δυσανάλογα μεγάλο πλήγμα στη δημόσια υγεία και στη συνέχεια στην ίδια την οικονομία αφού η συσχέτιση του επιπέδου υγείας με την οικονομική ανάπτυξη είναι άμεση και ιδιαίτερα ευαίσθητη. Κάθε 10 ευρώ που περικόπτονται από τη φαρμακευτική δαπάνη μπορούν να μετασχηματιστούν σε μία ώρα εκτός εργασίας για έναν ασφαλισμένο, σε 10 ευρώ που θα δοθούν από τον ίδιο τον ασφαλισμένο για να αγοράσει τα φάρμακά του και δεν θα καταναλωθούν σε άλλο πεδίο της οικονομίας ή μπορεί ακόμα να μετασχηματιστούν σε 100 ευρώ που θα απαιτηθούν αργότερα για μια σοβαρότερη θεραπεία μιας ασθένειας που δεν αντιμετωπίστηκε στην αρχή. Πι-

στεύουμε ωστόσο ότι θα επικρατήσει η λογική και η σύνεση και ότι θα διατηρηθεί η φαρμακευτική δαπάνη στο επίπεδο των 2,3 δισεκατομμυρίων ευρώ. Πρόκειται άλλωστε για μια από τις αυτονόητες προϋποθέσεις του ευρωπαϊκού χαρακτήρα της χώρας αφού η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν είναι δυνατόν τόσο ηθικά όσο και πολιτικά να επιβάλει σε ένα μέλος της ένα τριτοκοσμικό επίπεδο ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Ελπίζουμε στο μέλλον της ελληνικής οικονομίας σε μια περισσότερο συνεκτική και λειτουργική Ευρωζώνη.

Οι εξελίξεις στο ευρωπαϊκό επίπεδο, παρότι αργές, χρειάζεται να οδηγήσουν στη δυναμική αντιμετώπιση της κρίσης των δημοσίων και ιδιωτικών χρεών σε ολόκληρη την ήπειρο, ιδίως με τη σχεδιαζόμενη τραπεζική ένωση.

Η Ελλάδα έχει αποδείξει ότι διαθέτει δυνατότητες μεγαλύτερες από αυτές που είχαν υπολογιστεί αφού κάποιοι δείκτες του προϋπολογισμού οδεύουν προς το καλύτερο. Χρειάζεται πλέον να εγκαταλειφθεί το «αυταρχικό μοντέλο» των εταιρειών μας και να βασιδύουμε σε μια διαρκτική συμμετοχή της τρόικας στη διαμόρφωση των ελληνικών πολιτικών, οι οποίες ανήκουν αποκλειστικά στην ευθύνη της ελληνικής κυβέρνησης και της Βουλής.

Η δεκαετία που διανύουμε μπορεί και πρέπει να είναι μια «κερδισμένη δεκαετία» αφού, διορθώνοντας τις παθογένειες δεκαετιών, θα μπορούσαμε με νέα μέσα να καλύψουμε το χαμένο έδαφος. Ο φαρμακευτικός κλάδος, έχοντας αντιμετωπίσει με επιτυχία μια από τις μεγαλύτερες οικονομικές κρίσεις στην ελληνική ιστορία, θα μπορούσε να τεθεί στην εμπροσθοφυλακή της ελληνικής οικονομίας της γνώσης με επενδύσεις στην έρευνα, στην ανάπτυξη και στην καινοτομία και την απασχόληση αρκεί να έχει κίνητρα. Η κρίση μπορεί επίσης να σηματοδοτήσει μια νέα σχέση δυναμικής και εποικοδομητικής συνεργασίας του κράτους με τον ιδιωτικό τομέα έτσι ώστε να επιτευχθεί η βέλτιστη κοινή οργάνωση των προσπαθειών και των πρωτοβουλιών για την ανάπτυξη.

Στο πλαίσιο αυτό και μέσα σε πολύ λίγο χρόνο η επιτυχία θα είναι ερμηκτική - και μεταξύ των άλλων, η ευρωπαϊκή χώρα στην οποία η κατά κεφαλήν δαπάνη για φάρμακα θα βρίσκεται κοντά στο 50% των 27 χωρών δεν θα είναι η Ελλάδα, αφού θα έχει επιστρέψει, υγιώς, στο πεδίο του ευρωπαϊκού κεκτημένου.

● ●
Πιστεύουμε ότι θα επικρατήσει η λογική και η σύνεση και ότι θα διατηρηθεί η φαρμακευτική δαπάνη στο επίπεδο των 2,3 δισ. ευρώ